

Mieko Kawakami

Sarı Ev

—
Çeviren
Peren
Ercan
—

—
Dünya
Edebiyatı
Roman
—

DK

Mieko Kawakami, uluslararası çok satan romanı *Memeler ve Yumurtalar* ile büyük beğeni kazanmış bir yazardır. Roman, *The New York Times* tarafından yılın dikkat çeken kitaplarından biri seçilmiş ve *Time* dergisinin 2020'nin En İyi 10 Kitabı listesine girmiştir.

Cennet 2022 Uluslararası Booker Ödülü kısa listesine kalmış, *Gece Yarısı Tüm Âşıklar* 2023 Ulusal Kitap Eleştirmenleri Birliği Kurgu Ödülü finalisti olmuştur. *Sarı Ev*, 2024 yılında prestijli Yomiuri Edebiyat Ödülü'nü kazanmıştır.

Kawakami'nin kırk dile çevrilen kitapları, kadın bedeni üzerine keskin gözlemleri ve modern toplumda toplumsal cinsiyet, sınıf ve etik etrafındaki felsefi soruları ele alışıyla tanınır.

Osaka doğumlu Kawakami, bugün Tokyo'da yaşamaktadır.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Cennet

Memeler ve Yumurtalar

Gece Yarısı Tüm AŐıklar

SARI EV

Orijinal adı: Kiroi ie

© 2023, by Mieko Kawakami

Yazan: Mieko Kawakami

Japoncadan eviren: Peren Ercan

Yayına hazırlayan: Hlyla Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2016 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ő.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir Şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitap ilk kez Japonya'da Chuokoron-Shinsha, Inc. tarafından yayımlanmıştır.

1. baskı / Haziran 2026 / ISBN 978-625-8593-49-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Ayhan Matbaa Basım San. Tic. Ltd. Őti.

Mahmutbey Mah. 2622 Sok. No: 6/41

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38 / Faks (212) 445 05 63

Sertifika no: 44870

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ő.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 ŐiŐli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Sarı Ev

Mieko Kawakami

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Peren Ercan

Buluşma

Bundan böyle nerede yaşarsam yaşayayım, kaç yaşına basarsam basayım, hatta başıma ne gelirse gelsin, o kadını unutamam diye düşünüyordum. Fakat az önce internette tesadüfen denk geldiğim bir haberde onun adını gördüğüm ana dek ismini, varlığını, birlikte geçirdiğimiz zamanı ve yapıp ettiklerimizin tamamını unuttuğumun farkında değildim.

Yoshikawa Kimiko.

Bir an için isim benzerliği olabileceği düşüncesi zihnimden geçse de haberde bahsedilen kişinin o Kimiko olduğunu hissettim.

Tokyo'nun Shinjuku bölgesinde ikamet eden, işsiz sanık Yoshikawa Kimiko'nun (60) ilk duruşması, 23 Kasım'da Tokyo Bölge Mahkemesi'nde görüldü. Yoshikawa geçen yılın mayısında, Tokyo'nun Shinjuku bölgesindeki bir apartman dairesinde, Chiba ilinin Ichikawa ilçesinden yirmili yaşlarda bir kadını bir yıl üç ay boyunca daireye hapsedip onu darp ederek ağır yaraladığı gerekçesiyle yaralama, tehdit ve yasadışı alıkoyma suçlarından yargılandı. Suçlamaların kendisine tebliği esnasında sanık Yoshikawa susma hakkını kullanırken avukatı beraatini talep etti.

İddianameye göre sanık Yoshikawa, 2018'in şubatından itibaren birlikte yaşadığı kadını Shinjuku'daki apartman dairesine hapsetti ve bir yıl üç ay boyunca orada alıkoymuştu. Onu de-

falarca darp etti ve kadının bedeninde ancak bir ay içerisinde tamamen düzelecek raddede ağır yaralar açtı.

Savcılık, davanın açılışında 2017’de uzun süredir sabit bir adresi olmayan mağdur kadının, sanık Yoshikawa’yla birlikte yaşamaya başladığını belirtti. Önceleri gayet sorunsuz bir yaşam sürerlerken Yoshikawa zaman içerisinde mağdurun şahsi eşyalarına ve sosyal ilişkilerine müdahale etmeye başladı. Ardından kadına “Dışarı çıksan da yaşamayı beceremezsin sen” gibi sözlerle gözdağı verip kaçma iradesini kırdı. Ayrıca sanığın, mağdura defalarca şiddet uyguladığı, onu yasadışı biçimde alıkoyduğu, üzerinde tam bir hâkimiyet kurduğu ve kendi isteği doğrultusunda yönlendirmeye çalıştığı da belirtildi. Bu hadise, kadının kendi çabaları neticesinde kaçıp polise ihbarda bulunmasıyla ortaya çıktı.

Haberi üç kez okuduktan sonra göğsümde oluşan yumruyu dışarı atarcasına nefes verdim. Kalbim öylesine hızlı atıyordu ki parmaklarımın titrediğini hissediyordum adeta. Kimiko’ydu o. Emindim. Yakalanmıştı.

Yoshikawa Kimiko adını internette arattığımda, benzer içeriğe sahip bir haber dışında birkaç satırlık yazıya daha denk geldim yalnızca. Bunların tamamı kısa ve pek de önemi olmayan yazılardı. Kalanlarıysa isim analizi, kanji falı ya da kız çocuklara isim önerilerinin bulunduğu sayfalardan oluşuyordu. Az önce okuduğum olay haricinde, Kimiko’nun doğrudan kendisi hakkında bilgi veren bir sayfa bulunmuyor gibi görünüyordu.

Neyi, nereden düşünmeye başlamam gerektiğini anlayabilmek için kafamı toparlamaya çalıştım. Bir kez daha ilk gördüğüm habere dönüp tarihi teyit ettim. Haber, 10 Ocak 2020’de yayımlanmıştı. Neredeyse üç ay öncesiydi yani. Hadisenin gerçekleşme tarihyse Mayıs 2019 olarak belirtiliyordu. Fakat ne denli kendimi vererek okursam okuyayım, bu tarihin ne anlam ifade ettiğini tam

manasıyla idrak edemiyordum. İlk duruşmanın üzerinden üç ay geçtiğini görebiliyordum ancak mağdurun veya ilgililerin mevcut durumlarını, olay ve mahkemenin akıbetinin ne olacağını anlayamıyordum. Kimiko şu an ne durumdaydı? Sonrasında ne olacaktı ona? Tüm bunları nereden öğrenebilirdim?

Soruşturma, cezaevinin düzeni veya kuralları hakkında hiçbir şey canlanmıyordu kafamda. Aklıma gelenler boğucu gri küçük odalar, kelepçe, suratsız hâkimler ya da mahkeme ressamlarının çizdiği resimler gibi dizilerde veya haber programlarında karşılaştığım düz imgelerdi.

Tabii bir de Kimiko'nun yüzü.

Tam yirmi yıl kadar önce, gençlik dönemimde birkaç yılını birlikte geçirdiğim Kimiko.

Habere göre şu an altmış yaşındaydı. Bildiğim Kimiko gerçekten de altmışına mı basmıştı? İnanamıyordum. Düşününce, akıp giden onca zaman neticesinde ben bile kırkıma gelmiştim, bu barizdi. Fakat Kimiko'nun adının altına yazılan o yaşı bir türlü gerçekçi bir sayı gibi göremiyordum.

Gözlerimi kapattım ve kendime “Sorun yok” dedim. Tabii ki bu olayla bir alakam yoktu. Kafamı takacağım bir durum yoktu. Yirmi yıldır Kimiko'nun ne yaptığından haberdar değildim, onunla görüşmüyorduk. Onunla hiçbir anlamda bağımız kalmamıştı. Köprülerin altından çok sular akmıştı, artık her şey geçmişte kalmış ve nihayete ermişti. Şu an için bu olay –Kimiko'nun geçen yıl karıştığı alıkoyma– dışında bir sorun bulunmuyordu. En azından internete düşen bir şey yoktu. Defalarca “Sorun yok” diye tekrarlayarak kendimi yatıştırmaya çalıştım.

Kafamı telefondan kaldırdığımda odaya akşamüstünün mavi kartısının dolduğunu ve etrafımdaki gölgelerinin koyulaştığını fark ettim. Yer masasının üzerinde, yerim diye düşünüp tabağa koyduğum hazır bolonez soslu spagetti duruyordu. Fakat iyiden iyiye kendini belli etmeye başlayan bu gece boyunca bir şey yiyebilecek gibi değildim.

Gece defalarca uyandım, sabaha kadar neredeyse gözümeye uyku girmede.

Bahar sabahının ışığıyla aydınlanan perde, devasa ve bembeyaz bir resim kâğıdını anımsatıyordu. Göz kamaştırıcı ışık karşısında gözlerimi kapattığımda renkler birbirine girdi ve yok oldu. Karanlık mavi, koyu kırmızı ve sarı... Tam da o esnada Kimiko'nun yüzü belirdi zihnimde.

Kimiko, sırtının ortasına kadar uzanan siyah ve dalgalı saçlarını eliyle toplarken "Saçım o kadar gür ki içine bir kara kedi saklansa kimse fark etmez" deyip keyifle gülmüştü bir gün. Ben de gülmüştüm. Hepimiz gülmüştük. Eski bir evdeydik. Tüm odalar daracıkta, eşyalar birbiri üzerine yığılmış ve dağınık haldeydi ama girişimiz her daim temizdi. Kişi başına en fazla iki çift ayakkabı koyacağımız konusunda anlaşmıştık. Şans girişten geldiği, tuvaletten çıktığı için buraların her zaman temiz tutulması gerekiyordu.

Gözlerimi kapattım ve yattığım yerde döndüm, zihnimde uçsan bu şeyleri kovalamaya çalıştım. Fakat çoktan hatırlayabileceğim de ötesine gitmiş olması gereken onca şey, el ele tutuşmuşlarcasına sürekli gelip duruyordu. Kimi zaman o çökük girişin gıcirtısı kahkahalarımıza dönüşüyor; uyumadan önce sürekli izlediğim tavanın ahşap deseni ise birilerinin sigara dumanına dönüşüp kulağıma bir şeyler fısıldıyordu.

Aynanın önüne yayılan makyaj malzemeleri, gömme dolabın rafına tepilmiş kıyafetlerle iç çamaşırları ve o küçük mutfakta sepete dizilmiş hazır noodle paketleri geçiyordu gözümün önünden. Tüm bunlar, birlikte geçirdiğimiz günlerin kokusunu o haliyle anımsatıyordu bana.

Yatakta yorgana sarılı halde yarım saat kara kara düşündükten sonra yarı zamanlı çalıştığım yerin Line grubuna mesaj gönderdim.

“Günaydın, ben Ito. Düinden beri biraz öksürüyorum. Ateşim yok ama ne olacağı belli olmaz, bugünlük dinlenmeme müsaade ederseniz çok sevirim. Kusura bakmayın, teşekkür ederim.”

Vardiya sorumlusu hemen yanıt verdi.

“Tamamdır. Hafta başında sıradaki çalışma planını belirleyeceğiz, o zaman tekrardan haber veririm. Böyle bir zamanda ne olacağı belli olmaz, ben de merkez şubeyi bilgilendireyim. Geçmiş olsun!”

“Teşekkür ederim! Sadece üşüttüm herhalde ama ateşim falan çıkarsa hemen haber veririm. Kolaylıklar diliyorum!”

Geçen ayın ortasına kadar bu salgın hakkında genel olarak yarı şüpheli bir hava dolaşıyordu. Tantanası boldu ama sonuçta bunun gripten farkı bulunmadığını, korkmaya gerek olmadığını ve maske takmanın anlamsız olduğunu söyleyen çoktu. Endişe ve tuhaf bir merakın birbirine karıştığı bir heyecan vardı fakat buna rağmen her şey günlük hayatın sapma payı içinde gibi görünüyordu.

Fakat diğer ülkelerden gelen haberler gittikçe endişe verici hale geliyordu. Geçen ayın sonundan bu ayın başına dek Japonya da artık sokağa çıkma yasağı ilan edecek mi diye dedikodular dolaşmaya başlamıştı. Beş gün öncesinde, olağanüstü hal ilan edildiğinde o ana dek istikrarlı bir şekilde tırmanan gerginlik aniden patladı.

Stokçuluğu yalnızca haberlerde değil, mahallemizdeki süpermarkette de görmeye başlamıştık. Maskeler, dezenfektanlar, tuvalet kâğıtları gibi ürünler eczanelerden bir anda resmen silinip süpürüldü. İnsanlar ortalıktan çekildi ve işyerim de bu duruma uyum sağlamaya çalıştı. Yaşadığım apartmandan yürüyerek gidebildiğim çarşıda, büyük bir süpermarket zincirinin Tokyo'nun her yerinde bulunan şubelerinden birinin şarküteri bölümünde satış görevlisi olarak çalışıyordum.

Benim çalıştığım şube küçük bir yerdi. Tezgâhta ve soğuk vitrinde neredeyse otuz tabakta mezeler ve salatalar dizili oluyordu. Müşteriler bunlar arasından istediğini seçiyor, biz de *bento* kutusuna sarıp onlara veriyorduk. Her sabah merkezde hazırlanıp

gönderilen ürünleri sattığımız için kendi mutfağımız yoktu ve dört kişi içeri girdiğinde bile dükkân tıklım tıklım oluyordu. Burada çalışmaya başladığım üç yıldan beri aynı mönü satılıyordu, buranın müdavimi de boldu. “Hiç sıkılmıyorlar mı buradan?” diye düşündüğüm de olurdu ama belki de aynı mөнünün olması onlarda bir güven hissi yarattığı için satışlar iyiydi. Öğlen ve akşam yemeği saatlerinde mutlaka dışarıda sıra oluşurdu. Geçen ayın sonundan itibaren müşteri sayımızda şiddetli bir azalma meydana geldi ve iş düzeni de darmadağın oldu. Arada bir gelen müşteriler maske takma konusunda laf dalaşına giriyordu ya da alınan salgın önlemlerini yeterli bulmadıklarına dair şikâyet telefonları ediyorlardı.

Yatmaya devam ederken az önce gönderdiğim “öksürdüğüme” dair Line mesajının hata olabileceğini düşündüm. Neden öksürdüğüm yalanını atmıştım ki? Hem de böyle bir zamanda öksürdüğümü söylerken ne amaçlıyor olabilirdim? Ben de bilmiyordum.

Kısa bir süre sonra telefonu elime aldım ve Kimiko’nun haberinin yer aldığı siteye girip yazılanları bir kez daha yavaşça okudum. İçim karardı, elim ayağım ağırlaştı. Ne tür bir sebep sunmuş olursam olayım, işe gitmememin iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Çalışırken ayakta durmak dışında bir şey yapmıyor olsam da bu vaziyette çalışamazdım.

Yataktan kalktım, buzdolabındaki arpa çayını çıkarıp içtim. Ardından, gömme dolabın rafından bir kutu aldım. Köşeleri ezilmiş, kapağı da biraz yırtık bir ayakkabı kutusuydu bu. İçinde eski mektuplar, defterler, günlükler vardı.

Lacivert rengi iyice solmuş bu kutuda çok eskiden annemin bir yerlerden satın aldığı topuklu ayakkabılar dururdu. Annemin, o bembeyaz topukluları sevinçle giyip gösterdiğini, çok mutlu olduğunu ve ayakkabıları çıkarmadan tataminin üzerine oturup hazır ramen yediğini hatırlıyorum. Annemden rica edip boş kutuyu almış ve içine çıkartmalar, manga dergilerinden çıkan küçük ekler ve okuldan arkadaşlarımla birbirimize gönderdiğimiz minik mek-

tupları koymuştum. Sonrasında, o an için saklamak istediğim şeyleri kutuya atma alışkanlığım gelişmişti. Sürekli taşınıp dururken birçok eşyama kaybettiğim sırada, yalnızca bu kutunun kaldığını fark etmiştim. Aslında normalde bu kutuyu alıp açmazdım bile. Şimdi en nihayetinde atmayıp bugünlere kadar getirdiğim eşyalarıma baktığımda, adeta başkasının eşyalarına bakıyormuşum gibi hissediyordum.

Kutunun kapağını açtığımda tam köşede lacivert, kapaklı küçük bir cep telefonu ile onun şarj aletini gördüm. Aradığım bu olsa da, bulduğumda bir an irkildim. Hâlâ çalışıp çalışmadığını bilmediğim telefonu şarja taktım ve yarım saat kadar bekledikten sonra güç düğmesine uzunca bastım. Derken, o minik ekran yavaşça nefes alırcasına parladı ve açılış müziği çaldı.

Kimse tarafından ulaşılmak istemediğim için telefon numaramı değiştirip her şeyi silmiş olmama rağmen geçmişte kalan tanıdıklarımın numaralarını silmemek, bir gün buna ihtiyaç duyacağımı bilinçsizce hissetmemden mi kaynaklanıyordu acaba?

Adres defterinde yalnızca on yedi kişinin kaydı vardı.

“K” harfine geldiğimde Kimiko’nun adını gördüm. Biraz üzerinde duran “Kato Ran” adına gelip onu seçip baktım. Ardından, “M” harfine geçip Momoko’ya geldim. Tamamori Momoko. Kullandığım cep telefonunun not kısmına ikisinin de numarasını yazdım. Kato Ran ve Tamamori Momoko’nun artık ne yaptığını bilmiyordum.

Son görüşmemizde ikisi de o evden ayrılıyordu. O zaman yirmilerimizde falandık. O günden beri Ran’la da Momoko’yla da iletişim kurmamıştım. Kimiko’nun haberine dün rast gelmeseydim, belki ikisini de hatırlamayacaktım.

O evde hep birlikte geçirdiğimiz zamanlar, özensizce bir araya getirilmiş film şeridi gibi geçiyordu gözümün önünden. Film şeridinin görüntüsü aniden yükseliyor, sonra bulanık bir hal alıyor ve bir sürü ses ile bir sürü yüz ifadesi canlanıyordu. Hâlâ bu numaraları kullandıklarını düşünmüyordum, zaten onlara ulaş-

mak istediğim de yoktu. Fakat Kimiko hakkında yalnızca Ran ve Momoko'yla konuşabilirdim. Beni yutan bu huzursuzluğu onlardan başkasıyla paylaşamazdım.

Kimiko'nun, bizimle olan geçmişini anlatmış olmasından korkuyordum.

Soruşturma esnasında Kimiko'nun evinde, birlikte yaşadığımız zamanlardan kanıtlar bulunmuş ve aslında perde arkasından bir araştırma başlamış olabilirdi. Bu düşünceler aklıma geldiğinde iyice huzursuzlandım. Henüz kimse bana gelmemişti ama öncesinde Ran ya da Momoko'ya ulaşılmış ve onların ifadelerine başvurulmuş olma ihtimali vardı.

Sakince düşündüğümde, yaptıklarımızın zaman aşımına uğramış olabileceği aklıma geldi. O denli büyük bir suç olarak da görülmebilirdi. Ben de, Ran da Momoko da çok gençtik o zamanlar ve Kimiko'nun söylediklerini yapıyorduk. Peki ya Kotomi? Kotomi kimin yüzünden, nasıl ölmüştü en nihayetinde? Bizimle ilgisi olmadığını söyleyebilir miydik şahiden?

Bunları düşündükçe korkudan ayırt edemediğim bir huzursuzluk çöküyordu üzerime. Göğsümde kocaman demir bir tabaka varmış da sessizce üstüme bastırıyormuşçasına korkunç bir hisle boğuluyordum ve gözlerim doluyordu. Ne yapmam gerekiyordu? Haberi görmemiş gibi davranıp Ran'ı ya da Momoko'yu aramadan öylece sussam olur muydu? Yoksa bildiklerimi polise mi anlatmalıydım?

Tahayyül ettiğim ihtimaller kötüleştikçe kötüleşiyor ve büyüdüğüce görüş alanımı kapatıyordu. O ikisi şu an ne halde olabilirdi ki? Tam da şu an nerede, ne yapıyorlardı?

Telefonu kimsenin açmayacağı belliydi. Madem kimsenin açacağı yoktu, öyleyse arayıp denemekten ne zarar çıkardı ki? Telefonu bir köşeye koydum ve her şeyi fırlatıp atarcasına başıma kadar çektim yorganı. Böylece gün ışığı kesildi ve ben baharın ılık karanlığı içinde gözlerimi defalarca kırıştırdım. Sonra da o halde biraz uyudum.

Kâbus olduğunu anladığım, mantıklı hiçbir tarafı olmayan bir rüya gördüm. Somut olaylar ya da karakterler yoktu, yalnızca zaman vardı. Bir insan, kâbusun kâbus olduğunu her zaman nasıl anlayabilir? Karanlık ve gaddar dalgalar misali dur durak bilmeden üzerime gelen bir kâbustu bu. Gözlerimi açtığımda göğsümün de sırtımın da terden sırlıslıkla olduğunu fark ettim. Hemen ardından, telefonla Kato Ran'ı aradım.

Altı kez çaldıktan sonra "Buyurun" diyen neşeli bir ses duydum. O kadar gergindim ki alt çenemin titrediğini hissedebiliyordum.

"Kusura bakmayın, şey, Kato Ran'ın... Numarası mı bu acaba?"

"Evet" diye yanıt verdi Ran, hafifçe düşen ses tonuyla. Ran'dı o. Kalbim teklemişti resmen.

"Şey, ben Hana."

"Hana mı?"

"Evet, şey... Ben... Ito Hana. Hani eskiden, birlikte..."

"Hana derken..." Kısa bir sessizliğin ardından Ran devam etti. "O Hana mı?"

"Evet, o Hana. Aniden aradığım için kusura bakma." Telefonu diğer elime geçirdim ve kulağıma iyice bastırdım. "Sana ulaşabileceğimi düşünmemiştim. Aniden aradım, özür dilerim."

"Ne oldu? Numaramı nereden buldun?"

"Eski cep telefonumda kayıtlıymış."

"Aaah." Ran'ın biraz iç geçirdiğini duydum.

"Birden arayıp ürküttüysem özür dilerim gerçekten."

"Hayır, sorun değil de... Şaşırdım biraz. Çok uzun zaman oldu yani."

"Evet, özür dilerim. Kimiko hakkında konuşmak için aradım aslında."

Ran'ın ardından, keyifle oynayan çocuk sesleri duyuluyordu. Araya kadınların konuşmaları da karışıyordu. Tüm bu sesler biraz uzaklaştı. Ran'ın başka bir yere geçtiğini anladım.

“Kimiko derken... Bizim Kimiko mu?”

“Evet.”

“Kimiko’ya ne olmuş?”

“Kimiko’yla ilgili bir haber gördüm dün.”

“Nasıl yani?”

“İnternette okudum.”

“Haber derken?”

“Kimiko tutuklanmış. Ben de şaşırđım. Dava çoktan başlamış, bu yüzden ben de belki bu iş bize de uzanabilir diye düşündüm ve seninle konuşmak istedim.”

“Bekle, bir dakika” diyerek sözümü kesti Ran. “Ne diyorsun yani? Hiçbir şey anlamıyorum. Kimiko neden tutuklanmış ki? Bize uzanabilir ne demek? Kimiko bir şey mi söylemiş?”

“Hayır, öyle değil. Kimiko, bir kızı apartman dairesinde alıkoymuş ve ona zarar vermiş. Bu yüzden tutuklanmışlar onu. Sanırım yani... O zaman yaptıklarını yaptığı için tutuklanmış. Belki geçmişte yaşananlar da başımıza dert olabilir, yani hepsi ortaya çıkabilir. Ben de hiçbir şey anlamadım ama korktum işte.” Bir cesaretle sordum. “Sana herhangi bir haber geldi mi? Polisten ya da herhangi bir yerden?”

“Hiçbir haber gelmedi” dedi Ran, söylediğimi saçma bulmuş gibi gülererek. Fakat sesinde hafif bir huzursuzluğun varlığı da hissediliyordu.

“Dünden beri kıvranıp duruyorum. Polise gidip her şeyi anlatsam daha mı iyi olur diye de düşündüm.”

“Ne?” diye sordu Ran hayret içinde. “Anlatmak derken, neyi?”

“Eskiden olanları işte. Kimiko hakkında bildiklerimi.”

“Şaka yapıyorsun herhalde.” Ran kısık sesle ama sert bir tonda konuştu. O esnada biri Ran’a seslendi, o da “Tamaaam!” diye neşeyle karşılık verdi.

“Şey, bir misafirim var da.”

“Evet, anlıyorum. Özür dilerim.”

“Hana, Őu an nerede yaşıyorsun? Tokyo’da mısın?”

“Evet.”

“Buluşup konuşmamız daha iyi olur. Korona da var gerçi ama... Mümkünse bunları telefonda konuşmalıyım.”

“Evet, bence de buluşup konuşmak daha iyi olur. Bu arada, Momoko... Bizim Momoko var ya, telefon numarası hâlâ aynı mı bilmiyorum ama ona da ulaşabilirsek iyi olur. Gelebilecek gibiyse yani.”

“Momoko olmaz” dedi Ran kısa keserek.

“Nedenmiş?”

“Buluştuğumuzda anlatırım. Hana, sakın polise gideyim falan deme bak. Tamam mı?”

“Tamam.”

Buluşacağımız güne ve yere karar verdikten sonra telefonu kapattık.

Yirmi yıl sonra ilk kez gördüğüm Kato Ran oldukça değişmişti.

Hatırimda kaldığı gibi genel olarak minyondu fakat kilo almış, dengesi biraz bozulmuş görünüyordu. O beni görüp el sallamıyordu, bu tenha kafede onu hemen fark edemedim herhalde. Ran, ham keten renginde dökümlü ve pamuklu bir tunik giymişti, yüzünün yarısını kapatan bir maske takmıştı. Açık kahverengiye boyattığı saçlarını arkadan toplamıştı, saçının diplerinde fırçayla sürülmüş gibi görünen beyaz tellerle ışığın altında parılıyordu. Yoğun kahverengi far ve bolca maskara sürdüğü göz çevresinde, eski halinden izler duruyordu.

Dar alnı aynıydı. Bir zamanlar, gece yarısında Ran ve Momoko’yla birlikte üçümüzün alın genişliğimizi ve gözümüze olan mesafesini ölçüp karşılaştırdığımızı hatırladım. Doğru ya, Ran o zamanlardan beri makyaj yapmayı seviyordu. Bu işlerle pek alakası olmayan bana da yüzümü kendi makyaj tekniğiyle ne kadar değiştirebileceğini söyleyip gülerdi ve üzerimde çeşitli makyaj

tarzları denerdi. İşini bitirdiğinde suratımın haline hep birlikte gülerdik. Bunları anımsayıp gözlerimin önünde duran Ran'a baktığımda gerçekten de çok uzun zaman geçtiği hakikati çöktü üzerime, göğsümün derinliklerinde içimin cız ettiğini hissettim.

Fakat biz "Uzun zaman oldu" ya da "Nasıl-sın?" gibi o eski dost buluşmalarında söylenen neşeli cümlelere hiç bulaşmadan hemen içeceklerimizin siparişini verdik. Ağzı kapalı olduğundan, Ran'ın yüz ifadesini anlayamıyordum ama yaprağın bile kıvılcıdamadığı ortamda ikimiz de bir süre sessiz kaldık.

Masaya buzlu kahve getirilmesinin ardından "Beni hemen tanıdın, Ran" dediğimde "Girişte etrafa bakıp duruyordun" dedi kısaca. Cep telefonunu kullandığı eliyle maskesini çıkardığında, kiremit rengi rujun maskede izinini kaldığını gördüm.

"Kimiko..." dedi Ran. "Ne yapmış yani? İnternette araştırdım ama pek anlamadım."

Ran telefondaki konuşmaya devam ediyormuşçasına sormuştu, pek gergin değildi. "Haberlere mi çıktı? Kötü bir durumda mı?"

"Haberlere çıktı diyebilir miyim bilmiyorum..." diyerek kaydettiğim haber sitesini açtım ve telefonu Ran'a uzattım.

Ran ciddi bir suratla telefona dikkatlice baktı, parmak ucuyla ekranı hafifçe kaydırды ve ardından yeniden ekrana odaklandı.

Masanın üzerinde telefonu bana doğru kaydırıp geri verdikten sonra sordu Ran. "Nereden buldun bu haberi?"

"Yahoo gibi sitelerde diğer büyük olaylar hakkında haberler okuyordum, sayfanın altında da benzer haberler çıkıp duruyordu. Okuduğum içerikle ilgili şeyler yani. Yıllar önceki olaylar, adını bile duymadığım yerel gazetelerin küçük haber bağlantıları ve bir sürü şey işte. Onlara tıklayıp gezerken bu çıktı karşıma."

"Shinjuku mu... Sancha'daki yer değil o zaman" dedi Ran gözlerini kısarak. "Kimiko'nun altmış yaşında olduğu yazıyor. Öyleyse o zamanlar kırklarındaydı, yani bizim şimdiki yaşımız neredeyse."

“Evet.”

“Şimdi düşünüyorum da o kadın kafayı tertemiz yemişti” dedi Ran tükürürcesine. “İnanamıyorum. Kırk yaşında, yani bizim şu an yirmi yaşlarındaki kızları toplayıp onlara öyle bir hayat yaşatmamız gibi. Tamamen delice” dedikten sonra başını hafifçe iki yana salladı. “İyi de Hana, sen Kimiko’nun bu olayı yüzünden neyden korktun ki? Bizimle ne alakası olacak? Hem bu olay geçen yıl yaşanmış, dava başlayalı da çok olmuş, değil mi?”

Başımı salladım.

“Birlikte yaşadığımız günlerde, yani evet cidden kötü şeyler yaptık bence. Fakat o zamanlar yirmili yaşlarımızdaydık, çok uzun zaman geçti üzerinden. Bunları şimdi sorun etmeleri mümkün değil diye düşünüyorum.”

“Ama Kimiko’nun evinde o zamanlardan mesela... Şu kart desteleri falan kaldıysa, polis bunların ne olduğunu merak etmez mi sence? Ayrıca, Kimiko konuşursa biz ceza almasak bile en azından ifademizi almaya çağırabilirler. Zaman aşımı da olabilir tabii ama yaptığımız şeyler, nasıl diyeyim... Ne kadarı ne derece sorun olur, bilemiyorum ki.”

“Ve sen de polise kadar gidip ‘Ben onu tanıyorum’ demeyi mi düşündün yani?” dedi Ran gözlerini fal taşı gibi açarak. “Kuruntu yapıyorsun.”

“Öyle mi diyorsun?”

“Tabii. Hayal gücün seni nerelere götürmüş. Biz öyle çok büyük şeyler yapmadık ki hem. Ben öyle düşünüyorum yani. Yirmi yıl sonra kafaya takacak şeyler değil hiç. Günümüz gençleri ne fena şeyler yapıyor.”

“Öyle mi?”

“Evet” dedi Ran biraz düşünür gibi görüldükten sonra. “Hem bize... Zorla yaptırıyordu.”

“Ama Kotomi öldü. Gerçekte neler olup bittiği anlaşılmadan kaldı öyle. Biz olaya karıştık mı demeliyim bilemiyorum, öyle oldu işte.”

“Kotomi kimdi ki?” diye sordu Ran hafifçe başını sallayarak. “Hani senin Ginza’da gittiğin kulübün çalışanı mı?”

“Evet.”

“Yok ya, hayır. Bizimle ne alakası var? Tamamen onlarla alakalı bir durumdu o... O zamanlarda da konuşmuştuk ya. Haksız mıyım? Evet, biz de şaşırdık ama... Ne diyorsun yani, kendini de mi suçluyorsun hâlâ sen?”

“Tam olarak öyle değil de...” Başımı salladım.

“Olamaz öyle bir şey. Onların hepsi tuhaftı ya zaten” dedi Ran omuz silkerek. “Bu yüzden, sakın ol biraz. Neşelen, şu suratı da değiştir. Asırlar öncesinden kalan, kimsenin de hatırlamadığı bir şeye takılmanın ne anlamı var? Kimiko’nun adını birden görünce şaşırmam normal tabii. Kızı alıkoymuş falan, benzer durumlar. Hissettiklerini anlıyorum ama merak etme. Eğer binde bir ihtimalle bile işler çığırından çıksaydı, polis zaten çoktan gelirdi bize. Yani diyorum ki o yaşadıklarımız karanlık bir geçmiş olarak kaldı. Gençliğimize ait, karanlık bir geçmiş.”

“Gençliğimize ait, karanlık bir geçmiş.”

“Evet, evet. O değil de şu Korona ne oldu öyle ya? Sen ne durumdasın, Hana. Çocuğun okulu tatil oldu, cehenneme kısıldık resmen. Korona çok fena. Sen ne yapıyorsun?”

“Ben...” diye lafa başladım hafifçe nefes vererek. “Her zamanki gibi. Tek başıma yaşıyorum.”

Ran, pipetiyle buzlu kahvesini karıştırırken “Vaay” der gibi başını salladı. Jiyugaoka İstasyonu’nun önündeki bir kafede oturuyorduk. Ran, Toyoko Hattı üzerinde bir yerde ikamet ediyordu. Buraya tek vasıtayla gelebildiği ve trenler sık geçtiği için rahat olduğundan burada karar kılmıştı. Baştan aşağı camla kaplı bir kahve zinciri dükkânıydı burası. Ran benim nerede yaşadığımı, ne işte çalıştığımı ve o zamanlardan sonra nasıl yaşadığımı falan hiç sormadı.

“Kimsecikler yok. Normalde burasının insan kaynıyor olması lazımdı. Karantina işi fena oldu.”

"Üçümüz kıvrana kıvrana güldükçe o capcanlı sarı ton, bir oraya bir buraya saçılıyordu. Sarı, canlıymış gibi uzuyor, küçülüyor, sızıyor, bir kuşak misali dalgalanıyor ve yuvarlak çiziyordu. Kayan yıldız misali parıldayarak bana doğru geliyordu. Göğsümü ordına kadar açıp onu kabul ettim."

15 yaşındaki Hana, barda çalışan annesiyle, Tokyo'nun dış mahallelerinden birinde, ufak bir dairede yaşar. Ne paraları ne de herhangi bir güvenceleri vardır.

Bir gün annenin arkadaşı Kimiko çıkar gelir ve Hana'nın dünyasını aydınlatır. Kimiko'yla Hana, Limon adını verdikleri bir bar açarlar. Bu küçük izbe bar, Hana'nın sığınağı olur. Artık sevdiği bir işi, eğlendiği kız arkadaşları ve geçinecek parası vardır.

Ama hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Hana'nın umutları, iyimserliği ve dayanma gücü son haddine kadar sınanacaktır...

Kalıcı bir dostlukla ihanetin hikâyesi olan *Sarı Ev* ergenlik düşleriyle yetişkin dünyasının acımasızlıklarını ustalıkla anlatan ve Mieko Kawakami'nin kuşağının en büyük yazarlarından biri olduğunu kanıtlayan bir başarıdır.

"Mieko Kawakami'yi ilk kez okuduğumda duyduğum saf şaşkınlık ve hayranlığı hiç unutmuyorum."
-Haruki Murakami

